

Hồi thứ ba mươi hai

Trong cổ miếu oan gia chạm trán

Hồ Phỉ kiếm ít rom khô giải lên thân đàn một mớ , lại giải dưới đất một mớ rồi nói :

- Lữ Đồng Tân ngủ trên trời , Lạc Thuỷ Cầu ngủ dưới đất .

Chàng nói rồi nằm xuống đồng rom dưới đất , quay mặt vào vách nhắm mắt lại .

Viên Tử Y cúi đầu ngẫm nghĩ :

- Y quả là người quân tử biết thủ lễ .

Nàng liền cười đáp :

- Lạc Thuỷ Cầu ! Sáng mai lại gặp nhau .

Đạo nàng nhảy lên thân đàn .

Viên Tử Y nằm xuống rồi nhưng tâm thần bất định , tai nghe tiếng mưa rào đổ xuống mái ngói đồm độp . Sau nửa giờ nàng mới đi vào giấc ngủ chập chờn .

Chừng nửa đêm , Viên Tử Y lắng nghe tiếng vó ngựa rần rần chạy tới gần . Nàng trở mình ngồi dậy .

Hồ Phỉ cũng phát giác , khẽ cất tiếng gọi :

- Lữ Đồng Tân ! Có người tới đó .

Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần trộn lẫn với tiếng bánh xe lọc cọc .

Hồ Phỉ nghĩ thầm :

- Trận mưa lớn này bắt đầu từ lúc xế chiều cho đến bây giờ không lúc nào ngừng . Sao lại có người đội mưa đi suốt đêm .

Cỗ xe ngựa tới ngoài cửa miếu thì dừng lại .

Viên Tử Y nói :

- Bọn họ sắp tiến vào miếu đi .

Nàng từ trên thân đàn nhảy xuống , lại ngồi bên Hồ Phỉ .

Quả nhiên cửa miếu kẹt mở . Cả xe lẫn ngựa đến dất hành lang ở điện trước .

Hai tên xa phu vào hầu viện ngó thấy Hồ Phỉ cùng Viên Tử Y liền lên tiếng :

- Trong này có người . Chúng ta nghỉ ở tiền điện quách .

Chúng nói rồi quay gót trở ra .

Tại nghe ngoài tiền điện tiếng người lao xao nổi lên , có đến hai chục người . Kẻ thì chặt củi đốt lửa , người thì vo gạo nấu yên cơm . Bọn này nói tiếng Quảng Đông . Sau một hồi nhốn nháo , tiền điện dần dần tĩnh lại .

Bỗng một người tuyên bố :

- Bất tất phải chuẩn bị giường nằm . Chúng ta ăn cơm xong bất luận mưa lớn hay mưa nhỏ lại tiếp tục thượng lộ nhân khi đêm tối .

Hồ Phỉ nghe khẩu âm bất giác trong lòng run lên .

Lúc này tại hậu điện đốt cành cây lửa chưa tắt . Dưới ánh hỏa quang chàng ngó thấy Viên Tử Y cũng hơi biến sắc .

Lại nghe tiếng một người khác ở ngoài tiền điện cất lên :

- Sao lão gia lại cấp bách quá vậy ? Mưa lớn thế này ...

Giữa lúc ấy tiếng mưa rào âm âm đổ xuống át hẳn tiếng người nói .

Nhân vật nói trước trung khí đầy rẫy , ngữ âm vang dội . Đang lúc mưa to , thanh âm cách một cái sân mà còn nghe rõ :

- Giữa lúc đêm khuya lại trời mưa lớn là thời cơ thuận tiện nhất cho chúng ta thượng lộ . Không thể ham một giấc ngủ mà để toàn gia phải mất mạng . Nơi đây cách đại lộ không còn xa mấy , chỉ mong đừng có chuyện ma đưa lối quỷ đưa đường chạm trán tên tiểu tặc kia .

Hồ Phỉ nghe nói tới đây không còn hoài nghi gì nữa . Lòng mừng hơn hở , miệng lẩm bẩm :

- Quả là ma đưa lối quỷ đem đường , hẳn lại chạm trán ta .

Chàn khẽ nói :

- Lữ Đồng Tân ! Bên ngoài là một vị chương môn . Chuyến này xin nhường cho tại hạ .

Viên Tử Y chỉ ậm ừ chứ không nói gì .

Hồ Phỉ thấy nàng không ra chiều hoan hỷ trong lòng hơi lấy làm kỳ . Chàng thất lại đai lưng , cài yêu đao vào trong áo rồi rảo bước tiến ra tiền điện .

Chàng thấy đầu đằng đông bảy người ngồi xuống đất . Trong đám này có một người thân thể to lớn , cao hơn những người xung quanh đến nửa cái đầu . Hắn đang nhìn ra ngoài .

Hồ Phỉ mới ngó thấy nửa mặt đã nhận ra hẳn chính là tên đại ác bá Phụng Thiên Nam ở trấn Phật Sơn . Cây Hoàng Kim Côn của hắn dài tám thước để tựa bên cạnh . Hắn ngừng đầu trông chiều trời ngơ ngẩn xuất thần . Không hiểu hắn luyến tiếc cơ nghiệp đồ sộ ở Phật Sơn trấn hay là hắn đang

trù tính kế hoạch đối phó với địch nhân để chấn chỉnh lại phong oai ngày trước .

Hồ Phỉ từ phía sau khám thờ đi ra lại gặp lúc trời tối mịt nên những người ở tiền điện chẳng một ai hay .

Đầu đằng tây tiền điện đốt một đống củi lớn và vác cháo thổi cơm .

Nhưng hần đã giao thủ với Hồ Phỉ ở trấn Phật Sơn biết bản lãnh mình không địch nổi nên chẳng dám lơ là , vội thu côn về lùi lại một bước .

Bỗng nghe trên đỉnh đầu một tiếng " phập " vang dội . Mọi người tuy đứng trước đại địch cũng không nhin được phải ngừng đầu lên nhìn . Nguyên thanh đơn đao của Hồ Phỉ tung lên chém vào rường nhà rồi nằm yên trên đó không rớt xuống nữa .

Hồ Phỉ bật tiếng cười rộ xuyên vào đám đông , hai tay giơ lên hạ xuống . Chàng đã điểm trúng huyết đạo cả tám , chín tên vừa đệ tử vừa gia nhân của Phụng Thiên Nam . Chàng vung tay hất chân đám đá bọn này tung ra hai bên . Trong nháy mắt , trên đại điện chỉ còn lại cha con Phụng Thiên Nam và Hồ Phỉ là ba người .

Phụng Thiên Nam nghiêng răng khế quát :

- Minh nhi ! Người còn chưa chạy chẳng lẽ muốn cho Phụng gia phải tuyệt tự chăng ?

Phụng Nhất Minh ngần ngại , tay cầm đơn đao , không hiểu nên sấn vào giáp kích hay là nên cướp đường chạy trốn .

Hồ Phỉ rùng mình một cái đã lán ra phía sau Phụng Nhất Minh .

Phụng Thiên Nam quát to một tiếng vung kim côn lên để ngăn chặn .

Hồ Phỉ cúi đầu chuồn qua dưới nách Phụng Nhất Minh khễ đẩy vai gã một cái .

Phụng Nhất Minh đứng không vững . Người gã ngã về phía sau trúng vào chỗ cây côn nện xuống .

Phụng Thiên Nam giạt mình kinh hãi vội thu cây côn lại . Hần khổ công rèn luyện mấy chục năm nên gặp lúc nguy cấp như ngàn cân treo sợi tóc còn thu côn về kịp , không thì đã đập vỡ đầu con trai rồi . Hồ Phỉ ra chiêu đắc thủ , không ngờ Phụng Nhất Minh vẫn đứng vững , chàng liền một tay chụp vào sau gáy gã , tay trái giơ lên đập xuống đầu gã .

Phụng Thiên Nam nhớ tới khi ở Bắc Đế miếu , chàng vung chưởng đánh gấu đầu con Thạch Quy , nếu để phát chưởng này đánh trúng đầu con mình thì con là tính mạng ?

Hần vội đưa côn ra điểm tới bên trái sau lưng Hồ Phỉ để bức bách

chàng xoay tay tự cứu .

Hồ Phỉ tay trái giơ lên không rời dừng lại một chút , chờ cho cây kim côn sắp đến sau lưng mới vươn tay mặt chụp lấy đầu Phụng Nhất Minh đưa vào đầu cây côn . Thủ pháp của chàng cực kỳ mau lẹ .

Phụng Thiên Nam lập tức biến chiêu xoay đầu côn đánh vào hạ bàn chàng .

Hồ Phỉ a lên :

- Hay lắm !

Tay trái chàng đẩy sau lưng Phụng Nhất Minh để người hấn đỡ lấy cây côn .

Thế là Phụng Nhất Minh biến thành một thứ khí giới trong tay Hồ Phỉ

Phụng Thiên Nam động thủ chậm , lại muốn bãi đấu . Hồ Phỉ liền thủ thế như muốn đánh vào chỗ yếu hại trong người Phụng Nhất Minh khiến Phụng Thiên Nam phải ra tay cứu gấp . Nhưng hấn giải cứu mà vẫn gặp nguy cơ trùng điệp thành ra chiêu nào cũng đưa đến tình trạng như chính hấn đánh chết con mình .

Đấu thêm mấy chiêu nữa , Phụng Thiên Nam cảm thấy tâm thần mệt mỏi . Đột nhiên hấn lùi lại ba bước , liệng cây kim côn xuống đất đánh " choang " một tiếng . Mấy viên gạch xanh vỡ nát . Mặt hấn thế thảm không nói gì nữa .

Hồ Phỉ quát hỏi :

- Phụng Thiên Nam ! Lão thương con như vậy thì con người khác cũng thế , có khác gì con lão .

Phụng Thiên Nam sững sờ một chút rồi lại nổi lòng kiêu hãnh lớn tiếng đáp :

- Phụng mỗ hoành hành thiên hạ , làm chường môn phái Ngũ Hồ , đã từng giết người không biết bao nhiêu . Con ta cũng đã hạ sát đến ba , bốn chục nhân mạng . Bữa nay chúng ta có chết về tay người cũng là đáng rồi . Sao không động thủ đi , còn nói gì lắm thế ?

Hồ Phỉ lớn tiếng :

- Vậy lão tự xử mình đi , đừng để tiểu gia phải bận chân tay .

Phụng Thiên Nam lượm cây kim côn lên nổi tràng cười khanh khách rồi xoay đầu côn đập vào đầu mình .

Đột nhiên ánh vàng lấp lánh , một cây nhuyễn tiên rất dài từ phía sau Hồ Phỉ bung ra cuốn lấy đầu côn kéo trạch đi .

Tý lực của Phụng Thiên Nam rất mạnh vẫn giữ được cây côn khôi tuột tay nhưng không thể đập vào đầu mình được nữa .

Người vung tiên đoạt côn chính là Viên Tử Y . Nàng dùng sức kéo mạnh vào trong mà cây kim côn của Phụng Thiên Nam vẫn đứng nguyên không nhúc nhích . Nàng liền mượn thế nhảy ra .

Viên Tử Y cười nói :

- Hồ đại ca ! Chúng ta chỉ cần đoạt ngôi chưởng môn không nên giết hại mạng người .

Hồ Phỉ nghiêng răng đáp :

- Cô nương chưa biết . Cha này tội ác ngập đầu không phải như những chưởng môn khác .

Viên Tử Y lắc đầu nói :

- Ta sang đoạt chưởng môn , sư phụ có biết ra cũng chỉ cười xòa nhưng nếu sát thương nhân mạng thì lão nhân gia trị tội .

Hồ Phỉ hỏi :

- Người này do tại hạ giết thì có liên quan gì đến cô nương ?

Viên Tử Y đáp :

- Không đúng ! Không đúng ! Việc cướp ngôi chưởng môn do tiểu muội đề ra . Lão đã là chưởng môn phái Ngũ Hồ thì sao lại chẳng liên quan đến tiểu muội ?

Hồ Phỉ vội nói :

- Tại hạ theo hút từ Quảng Đông đến Hồ Nam là để bắt tên ác tặc này . Hắn làm chưởng môn cũng vậy mà chẳng làm uchưởng môn cũng thế . Bữa nay tại hạ nhất định phải giết hắn .

Viên Tử Y nghiêm nghị đáp :

- Hồ đại ca ! Tiểu muội nói chuyện đứng đắn với đại ca . Đại ca nên nghe đã .

Hồ Phỉ gật đầu .

Viên Tử Y nói tiếp :

- Đại ca không biết gia sư là ai phải không ?

Hồ Phỉ đáp :

-Tại hạ không rõ . Bản lãnh cô nương như vậy thì lệnh sư nhất định là bậc đại hiệp khét tiếng giang hồ . Xin cô cho hay cách xưng hô lão nhân gia .

Viên Tử Y nói :

- Danh tự của lão nhân gia mai đây đại ca sẽ biết . Bây giờ tiểu muội chỉ kể chuyện lúc đời khjỏi Hôi Cương , gia sư dạy kỹ tiểu muội “ Người đến

Trung Nguyên quấy phá thế nào cũng được , hễ giết một người là lập tức ta hạ sát cái mạng nhỏ bé của người “ . Trước nay gia sư nói một là một , hai là hai , quyết không thể hàm hồ .

Hồ Phỉ nói :

- Chẳng lẽ con người tệt hại phạm tội thập ác cũng không cho hiết ?

Viên Tử Y đáp :

- Đúng thế . Khi đó tiểu muội đã hỏi sư phụ câu này thì lão nhân gia áo " Người tệt hại đáng lý nên giết nhưng sự đời biến ảo . Con người tử tế hay tàn ác người còn nhỏ tuổi làm sao mà phân biệt được ? Trên đời có kẻ bề ngoài hung ác mà lòng Bồ Tát , lăm người ngoài mặt tử tế mà trong lòng thâm hiểm tàn độc . Ai chết rồi không thể sống lại . Giết lầm một người là phải ân hận suốt đời " .

Hồ Phỉ gật đầu nói :

- Lão nhân gia bảo thế là đúng . Nhưng thành cha này chính miệng hấn tự nói ra đã giết người không biết bao nhiêu mà kể . ở trấn Phật Sơn , hấn sát hại mạng người lương thiện , chính tại hạ nhìn thấy rõ ràng , không còn sai lầm được .

Viên Tử Y nói :

- Tiểu muội phải khép mình tuân lời sư mạng . Hồ đại ca ! Xin đại ca nể mặt tiểu muội mà cao đài quý thủ trong vụ này .

Hồ Phỉ nghe nàng nói khẩn thiết như người năn nỉ . Từ ngày chàng biết nàng chưa bao giờ nghe nàng nói tha thiết đến thế .

Chàng không khỏi động tâm , nhưng nhớ tới tử trạng thảm khốc của cha con vợ chồng Chung A Tứ . Chàng còn liên tưởng đến Chung Tứ Tẩu mổ bụng con trước thân tượng Bắc Đế rồi Chung Tiểu Nhị bị ác khuyến cắn xé . Bầu nhiệt huyết trời ngược lên , chàng lớn tiếng :

- Viên cô nương ! Nếu vậy cô nương đừng ngó thấy vụ này . Xin cô hãy lên đường trước rồi chúng ta sẽ gặp nhau ở Trường Sa .

Viên Tử Y sa sầm nét mặt tức giận nói :

- Bình sinh tiểu muội chưa từng hạ mình xin ai điều gì . Người này lại không có thâm cừu đại hận với đại ca . Đây bất quá là giữa đường thấy chuyện bất bình ra tay can thiệp mà thôi . Hấn đốt nhà chạy trốn ngày nghỉ đêm đi đủ biết hấn sợ đại ca lắm rồi . Đại ca ơi ! Con người không nên dồn kẻ địch vào bước đường tuyệt lộ .

Hồ Phỉ đồng dạc đáp :

- Viên cô nương ! Người này chẳng thể bỏ qua không hạ sát được .

Trước hết là tại hạ xin lỗi cô nương . Sau này tôn sư có trách phạt thì tại hạ cam bề lĩnh tội một mình .

Dứt lời chàng xá dài đến tận đất .

Bỗng nghe đánh " soạt " một cái . Viên Tử Y đã vung cây ngân tiên cuốn lấy đơn đao trên rường nhà của Hồ Phỉ kéo xuống . Nàng nhẹ nhàng đưa lại trước mặt chàng nói :

- Đại ca đón lấy !

Hồ Phỉ đưa tay chụp lấy chuôi đao , lại nghe nàng nói tiếp :

- Hồ đại ca ! Đại ca hãy đả bại tiểu muội trước đi rồi hãy giết toàn gia hần . Có thế thì sư phụ mới không trách phạt tiểu muội .

Hồ Phỉ tức giận hỏi :

- Cô nương cố ý ngăn chặn tại hạ nhất định phải có biệt tình . Tôn sư đường đường là một bậc đại hiệp tiên bối cao thâm chẳng lẽ lại không chịu hiểu tình lý .

Viên Tử Y khẽ " ô " một tiếng , cất giọng ôn nhu hỏi :

- Hồ đại ca ! Đại ca nhất định không nể mặt tiểu muội một chút ư ?

Ánh lửa chiếu vào gương mặt đẹp như hoa , miệng nhỏ nhẹ năn nỉ khiến Hồ Phỉ không khỏi mềm lòng . Nhưng chàng thấy nàng càng khẩn cầu càng nghi ngờ trong vụ này có điều trá nguy , liền tự nhủ :

- Hồ Phỉ hỏi Hồ Phỉ ! Nếu người để cho nữ sắc làm mê hoặc , không nhìn nhận đại nghĩa thì làm anh hùng hảo hán cũng uổng mà thôi . Gia gia người là Hồ Nhất Đao oanh liệt một thời sao lại có hạng con cháu uỷ mỹ như người ?

Chàng thấy không động võ thì khó mà giết được kẻ gian ác . Chàng đành la lên :

- Nếu vậy tại hạ đánh đắc tội .

Đơn đao vung lên , đao quang lấp liáng bao phủ thượng bàn Viên Tử Y . Chàng giơ tay trái lên , một đĩnh bạc phóng ra nhằm đánh tới trước ngực Phụng Thiên Nam .

Viên Tử Y ngó thấy chàng nhìn mình như ngây như dại , tựa hồ ngâm ngâm nẩy mối như tình , lòng nàng đang khấp khởi mừng thầm . Ngờ đâu chàng lại ra tay một cách đột ngột .

Hai người đứng cách nhau rất gần . Chiêu Đại Tam Phách của chàng đánh tới mãnh liệt . Cây ngân ty tiên của nàng vừa dài vừa mềm đón đỡ thì không phải dễ dàng mà tay trái chàng lại phóng ám khí . Nàng nghe phong

thanh biết là thủ pháp trầm trọng .Viên Tử Y nghĩ thầm :

- Y nhất định không muốn đả thương ta .

Nàng liền vung trường tiên rượt theo để ngăn cản đĩnh bạc . Choang một tiếng ! Nàng không lý gì đến chiêu đao của Hồ Phỉ đánh mình .

Nguyên Hồ Phỉ biết võ công nàng chẳng kém gì mình , dù động thủ thực sự cũng khó lòng thủ thắng được , chàng rất lấy làm khó nghĩ . Chàng nhớ đến bên mình có mấy đĩnh bạc , dẫu bắn trúng cũng không chết người .

Chàng liền phóng đĩnh vắn ngân nặng năm lạng mà sử kinh rất trầm trọng để đánh Phụng Thiên Nam . Chàng chắc mẩm một chiêu thành công , ngờ đâu Viên Tử Y lại mạo hiểm không bảo vệ thân mình để đi cứu người khác . Chàng thấy mũi đao còn cách nàng mấy tấc , vội dừng lại quát lên :

- Cô nương làm gì thế này ?

Viên Tử Y đáp :

- Tiểu muội lâm vào tình trạng bất đắc dĩ .

Đột nhiên nàng nhảy lùi lại hơn trượng rút cây tiên về la lên :

- Coi chiêu đây !

Hồ Phỉ giơ đao lên gạt đề chờ thời cơ lại tập kích Phụng Thiên Nam nhưng Viên Tử Y dùng cây nhuyễn tiên đánh ráo riết không chịu nổi tay chút nào .

Hồ Phỉ đã thấy nàng sử tiên nhiều lần trong lòng rất bội phục . Nhưng trước kia gặp những địch thủ tầm thường , nàng chưa vận dụng toàn lực . Bây giờ kỳ phùng địch thủ , hai người cùng phấn khởi tinh thần , càng đấu càng mau lẹ .

Trong đại điện cây nhuyễn tiên hóa thành một vòng lớn ngân quang . Đon đao múa thành những vòng nhỏ sáng bạc , công thủ tiến thoái . Thỉnh thoảng đao tiên đụng nhau bật lên tiếng choang choang .

Đang tỷ đấu nửa chừng , Viên Tử Y quét ngang cây tiên một cái đánh rớt cây đèn nên trên thân đàn xuống đất .

Hồ Phỉ động tâm nghĩ thầm :

- Nàng muốn lừa tắt để lão họ Phùng chạy trốn .

Nhưng trong lúc nhất thời không biết đối phó thế nào đành thi triển Hồ Gia Đao Pháp bằng những chiêu tấn công rất gấp .

Viên Tử Y hô :

- Hảo đao pháp !

Nàng quét ngang ngọn roi gạt chiêu đao của đối phương . Đầu roi cuốn lấy một cành khô còn cháy ở dưới đất về mé tây liệng tới Hồ Phỉ .

Cái chảo gang để nấu cơm tuy Hồ Phỉ hất đổ nhưng lửa cháy đang mạnh . Hai , ba chục cành khô chưa tắt . Viên Tử Y chẳng cần có liệng trúng đối phương hay không , nàng dùng trường tiên cuốn lấy một cành liệng ra .

Hồ Phỉ không dám dùng đao đỡ gạt vì sợ tia lửa bắn tung tóe làm cho đầu mặt bị thương vội nhảy sang bên né tránh . Nhưng đã né tránh thì không thể tiến lên phản kích .

Viên Tử Y từ từ động thủ , quán lấy cành củi cháy liệng ra hết cây này đến cây khác .